

ΞΕΝΑ ΛΙΓΗΜΑΤΑ

THE ZEPMAIN ΜΠΩΜΟΝ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΗΜΕΡΑ

TAN ο Μωρίς Κορντιέ ζήτησε το χέρι της Μιλάνς Γκαρσάνιτς, της ελπί με το γλυκό κι ήσυχο ύψος του:

—Μιλάνς, όλη η ζωή μου τώρα είναι δική σου. Θέλω μονάχα κάθε χρόνο να μ' αφήνεις ελεύθερο μία ή πέρα. Κάθε χρόνο, στις 31 Οκτωβρίου, θέλω ναμία ελεύθερος απ' τις δεκά το πρωί ως τα μεσάνυχτα. Αιτέ τις ώρες θα λείπω από κοντά σου. Μη με ρωτήσεις ποτέ γιατί. Αυτό είναι το μυστικό μου. Ένα μυστικό, που δεν μπορεί να σε προσβάλει... Δέχεσαι, λοιπόν; "Αν έχεις τον παραιτωκό διαταγμό γι' αυτή την απαράτητη ελευθερία μου, θ' αναγκαστώ να φύγω για πάντα από κοντά σου...

—Κι όμως μ' άγατάς, του παραπονέθηκε η Μιλάνς.

—Σ' άγατώ, ναί, μιά θέλω να είμαι ελεύθερος στις 31 Οκτωβρίου! Της απάντησε μ' ένα μυστηριώδες ύψος ο Μωρίς Κορντιέ.

Η Μιλάνς έσκισε το κεφάλι και συλλογίστηκε. Ο Μωρίς ήταν ένας ήσυχος άνθρωπος, δίχως κανένα μεγάλο εξωτερικό θέλητρο. Ποτέ του δεν ντυνόταν καλά και πάντα έδενε στραβά τη γραβάτα του. Μά ήταν έξυπνος και πλούσιος. Εκείνη, νέα κι ώμορφη, μά πάλιτωχη, δεν μπορούσε βέβαια να κάνει τη δύσκολη και να χάζει έναν τόσο καλό άνδρα, για μιά αναθεματισμένη ημέρα ελευθερίας. Κιτταζε λοιπόν στα μάτια τον Μωρίς, κι έπειτα, έσκυψε πάλι το κεφάλι και ψιθύρισε:

—Έβασα βέβαια ότι αυτή η ελευθερία σου δεν θα μου κάνει κακό;

—Δεν πρότει να με ρωτάς τίποτε, της απάντησε ο Μωρίς. Η ελευθερία δίνεται χωρίς κανένα περιορισμό. Μιά ελευθερία με όρους δεν είναι ελευθερία! "Αν διατάξεις, ως χωρίσουμε από τώρα, όσο είνε άκομη χαρός...

—Θά σε λυπούσε αυτό, Μωρίς; Τόν ρώτησε η Μιλάνς, μ' ένα πνιγμένο κλάμμα στη φωνή.

—Ω, πάρα πολύ! Έκανε ο Μωρίς, και δάκρυσε.

Η Μιλάνς κατάλαβε την ειλικρίνεια του απ' τον τόνο της φωνής του κι' από τα μάτια του. Ήταν η φωνή και τα μάτια ενός τρελλά έρωτευμένου ανθρώπου. Αυτό συγκίνησε περισσότερο τη Μιλάνς, γιατί ο Μωρίς Κορντιέ δεν ήταν συνήθως και τόσο διαγυμνικός. Έπαιξε λοιπόν ένα στεναγμό, πήρε το χέρι του, τον κίτταξε γλυκά και τού είπε:

—Όπως θέλεις, Μωρίς. Είμαι σίγουρη...

Κι' έτσι, ύστερ' από ένα μήνα, τον παντρεύτηκε κι' έγινε κυρία Κορντιέ. Ο γάμος τους έγινε το Γενάσιο. Η μοιραία ημέρα θ' άργουσε νάρθη. Η Μιλάνς μάλιστα την έζησε μέσα στον περικό του ταξειδιού τους κι' έπειτα με τις χιλίες - δυό σπουτούρες του σπιτιού τους. Ο Μωρίς την άγατούσε σάν τρελλάς. Είχε ό,τι ήθελε στόν κόσμο για να είναι εύτυχισημένη: ένα πιστό σύζυγο, ανοικτό λογαριασμό στη μοδίστρα της κι' ένα πολυτελέστατο ατοκίονη. Έπ' αλέον ο Μωρίς την άργησε όλη την ημέρα ελεύθερη, γιατί έφηνε χωρίς για να πάη στο έργοστάσιό του, γιούσε βασικά το μεσημέρι κι' έπειτα έφηνε πάλι για νάρθη το βράδυ την ώρα του δείπνου τους. Έρχόντουσαν μάλιστα στιγμές που η Μιλάνς έβρισκε κάπως μονότονη την εύτυχία της. Την ημέρα που το συλλογίστηκε αυτό για πρώτη φορά, έφρξε μιά ματιά στο ήμερολόγιο και διάβασε: 15 Οκτωβρίου. Άμέσως τότε θυμήθηκε τη μοιραία ημέρα και το σοβαρό κι' επίσημο ύψος, που είχε ο Μωρίς, όταν της ζήτησε—άιαι—τησε θά ήταν η κυριολεξία—να έχη τελείως δικές του εκείνες τις μυστηριώδεις ώρες, από τις δεκά το πρωί ως τα μεσάνυχτα. Κι' η Μιλάνς, για πρώτη φορά, δίχως να το θέλη, άνατύχιωσε από την άνησυχία και το φόβο. "Έπειτα όμως χαμογέλασε, σάν να ερωνοιόταν τον έαυτό της. "Όταν ο Μωρίς την είχε ζήτησει εκείνη την ημέρα, ήταν άκόμια ελεύθερος. Δεν ήταν όπως τώρα ένας πιστός σύζυγος, έρωτευμένος τρελλά με τη γυναίκα του. Δεν θα μπορούσε λοιπόν να της κάνει μιά άπιστία. Μά πάλι, ποιός ξέρει; Τα μυστικά τών άνδρών είναι έπαιδινα...

Κι' αλήθεια, ο Μωρίς δεν ζέχασε τη μοιραία ημέρα. Στις 31 Οκτωβρίου, άντι να φύγη για το έργοστάσιο στις 8 ή ώρα το πρωί, σηλώθηκε στις 9, στολίστηκε μιά δόλοκληρη ώρα και στις 10 μ' ένα ανιγματικό ύψος, φίλησε τη γυναίκα του και της είπε, την ώρα που έβγαινε από την πόρτα:

—Θά γυρίσω τα μεσάνυχτα, και γιούσε τα μεσάνυχτα.

Η Μιλάνς, άν κι' είχε κλάψει όλη την ημέρα από τη στενοχώρια της, δεν καταδέχτηκε να τού κάνει κανένα παράνονο. Η άδισπρέπεια της κι' ο σεβασμός τού λόγου της, που τού είχε δώσει, της το απαγόρευαν, Φοβόταν άκόμια μήπως η παραμυθη έβράστις, η παραμυθη κατηγόρια,

έβαν τον Μωρίς να φύγη για πάντα από κοντά της.

—Δέν έχω άκόμια άρκετη επίδρασι άπάνω του, έλεγε η Μιλάνς, κλαίγοντας μ' αναρνήλητά, μέσα στο σωληδό σαλόνι τους. Ποιός ξέρει... Μπορεί να ήθελε να με τιμωρήσει, επειδι προχθές τον είχα άφρησει μόνον τόση ώρα για να χορέψω στην άγκαλιά τού Κλεμιάν Σαίν - Παρ. Μά κάνω όσχω πώς δεν θα ζαναγορέγω πειά μ' απέναν τον Δόν Ζονιά κι' έτσι ο Μωρίς δεν θα φύγη τού χρόνου από κοντά μου. Θά γίνω τρυφερή μαζί του, πού πολύ απ' όσο είμαι τώρα, κι' έτσι θα τον κάνω να μη συλλογίζεται καμμιά άλλη γυναίκα. Θεέ μου!... Πού βρισκεται άραγε όσες αυτές τις ώρες; Πού πήγε και πού θα μείνη κομπά από με να ως τα μεσάνυχτα;

Αυτό η Μιλάνς δεν μπόρεσε να το μάθη. Ο δεύτερος χρόνος τού γάμου τους πέρασε γρήγορα κι' έκανε πού τρυφερή και πού πιστή την άγάπη τους. Ήταν άδύνατο να βρη κανείς ένα άνοδρόγιο πού ήσυχω και πού εύτυχισημένο από αυτούς. Ο Κλεμιάν Σαίν - Παρ είχε ζέχασε πειά από την όμορφη γυναίκα τού Κορντιέ. Η καινούργια όμως 31 Οκτωβρίου φάνηκε ξανά στο ήμερολόγιο, κι' όπως τών περασμένων χρόνων, ο Μωρίς έφηνε πάλι στις 10 ή ώρα το πρωί και γιούσε τα μεσάνυχτα.

Η Μιλάνς άκόμια μιά φορά συλλογίστηκε τη ζωή τού χρόνου που πέρασε και προσπάθησε να βρη για πούό λόγο δεν μπόρεσε ούτε και τώρα να κρατήσει κοντά της τον Μωρίς. Βέβαια ο Κλεμιάν είχε χαθεί πειά από τα μάτια της, μά ό λογαριασμοί της μοδίστρας έπεφταν σάν βροχή κι' η επιδιορθώσεις τού ατοκίονη τούσαν πάλι πολλές, γιατί η Μιλάνς, πού της άρεσε να σοφάρι, τού έριχνε κάθε τόσο άπάνω ο' ένα φανάρι τού δρόμου ή σ' ένα δένδρο, για να μη πατήση κάποιον καλό διαβάτη.

—Θά προέξω έμέτος, έλεγε κλαίγοντας η Μιλάνς στη μοναξιά της. Ο Μωρίς με κάνει να υποφέρω, γιατί είμαι φιλόδοξη και σάταλη. Θά προσπάθησω λοιπόν να διορθωθώ. "Όταν θα γίνω όπως με θέλει, δεν θα ζαναγρήν πειά από κοντά μου. Μά πού μπορεί να είναι αυτή τη στιγμή; Πού πηγαίνει άραγε όλη την ημέρα;

Κι' η Μιλάνς τόν φανταζότανε άλλοτε να τη γαίνει λουλούδια στόν τάφο μιάς άξέχαστης έρωτευμένης του κι' άλλοτε να κρατάει σά γονάτά του ένα νόθο παιδί, πού τού είχαν φέρει επίτηδες εκείνη την ημέρα απ' την επαρχία. Τις περισσότερες φορές όμως τόν φανταζόταν στην άγκαλιά μιάς ελεύθερης γυναίκας, πού όμορφης και πού χαριτωμένης άπ' αυτήν...

"Όταν, όσπαστο, γιούσε ο Μωρίς με το άταραγκ κι' ανιγματικό ύψος του, η Μιλάνς δεν μπόρεσε να τού βρη κάτι, πού να δικαιολογή ή να διαλύη τούς φόβους της.

Κι' αυτή η ιστορία κράτησε δεκά χρόνια. Έπ' όσα χρόνια η Μιλάνς προσπάθησε να φανη πού τρυφερή, πού πιστή, πού άφοσιωμένη, κι' επί δεκά χρόνια στις 31 Οκτωβρίου, ο Μωρίς έφηνε στις 10 ή ώρα το πρωί για να ζαναγυρήσει τα μεσάνυχτα. Κι' όμως η Μιλάνς, απ' τη ζήλεια της κι' απ' το φόβο μήπως τόν χάζει, τόν ελάτρουε μ' έναν παρικό φροο έρωτα.

Τόν ένδέκατο χρόνο, άξωφρα, από μιά κεραυνόβόλο άρόωστικα, πέθανε ο Μωρίς κι' άφησε τη γυναίκα του άπαρηγόρητη.

Η Μιλάνς τότε, ύστερ' από λίγες ημέρες, καθώς ταχτοποίησε τα χαριά του, βρήκε ένα παλιό χαρτέ τού Μωρίς κι' άρχισε να διαδέξει τις σημειώσεις του, με μιά λυπημένη περιέργεια, όταν, γιούοντας ένα κτριμισμένο φύλλο, βρήκε αυτά τα λόγια, πού την κάρφωσαν στη θέση της φωνη από την κατάληξη. "Ο Μωρίς, πριν απ' το γάμο του,

είχε γράψει σ' εκείνο το χαρτέ του:

"Η Μιλάνς είναι όμορφη κι' εγώ είμαι άσχημος. Είνε εύθυμη, διασκεδαστική και παιγνιάρικη, κι' εγώ είμαι βαρετός. Θά είναι ελεύθερη πόλλες ώρες κι' έγω με τη δουλειά μου δεν θά μπορώ να την προσέχω. Τι να κάνω λοιπόν για να μ' άναστήσει και ν' άφοσιωθί μόνο σε μένα; Πρόπει με κάθε τρόπο να πιστεύω ότι έχω κρυφές σχέσεις. Πρόπει να την κάνω να με ζήλει. Πρόπει να δημιουργήσω γύρω μου μιά άτυσοσφαιρα μυστηρίου. Ναί, μά πώς; Με ποιά τρόπο; "Αν πηγαίνα κάθε χρόνο, την ίδια μέρα, σ' ένα χωριό, δίχως να της φανέρω ποτέ το μυστικό μου; Δεν είναι άσχημη ιδέα! Αυτό μού φαίνεται ότι πρόπει να με κρατάει κοντά της. Έπειτα ένα τέτοιο ταξειδάκι θα ήταν κι' εγώ χάριστο Θεέ μου! Βοηθήσε με να πετύχω!..."

Η Μιλάνς, ύστερ' από δεκά χρόνια, είχε μάθει επί τέλους το τρυμερό μυστικό τού Μωρίς Κορντιέ. Και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα...

ZEPMAIN ΜΠΩΜΟΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Το κίμα της θαλάσσης είναι λιγότερο άπιστο από την καρδιά της γυναίκας. Κι κέρων

Η γυναίκες προτιμούν να κακολογηθώ μάλλον ή άρνηθί τους, παρά τή νηρένια κι' ή άρνηθί των, ΘΑΝΤΡΥΒΛ

Ο Μωρίς έφυγε πάλι στις 10 ή ώρα το πρωί...